

PROFESORJU EDIJU SENEGAČNIKU V SPOMIN

Neizprosna smrt je spet posegla v naše čebelarke vrste. Iz naše sredine je iztrgala Edaja Senegačnika, germanista v pokoju, dolgoletnega urednika našega lista, čebelarkega pisatelja, predavatelja, odličnega čebelarja, predvsem pa iskrenega prijatelja. Verjetno ni veliko čebelarjev, ki ne bi poznali imena tega čudovitega človeka in našega mentorja ter se ne zavedali njegovih pomembnih zaslug za naše čebelarstvo. Slovenski čebelarji smo z njim izgubili enega izmed najpomembnejših čebelarških strokovnjakov, ki je bil zadnjih šestdeset let v središču čebelarkega dogajanja pri nas. Skoraj nemogoče je predstaviti njegovo obsežno delo, še manj pa je mogoče z nekaj skromnimi stavki prikazati ves trud, vse prizadevanje in vse uspehe, ki jih je dosegel v skoraj tridesetletnem trajajočem neumornem delu.

Ob svojem odgovornem pedagoškem delu kot profesor angleščine se je ves posvetil umnemu čebelarstvu. Velikokrat je omenil, da živi le za svojo družino, službo in čebele. Na zadnji poti smo ga pospremili prav takrat, ko so njegove čebele "legle" k zimskemu počitku. Njegovega pogreba, se je udeležila velika množica ljudi in med njimi tudi veliko čebelarjev, čeprav je bila obveščena med čebelarji

zelo slaba. To pa kaže na njegovo priljubljenost med čebelarkeimi tovariši, prijatelji, znanci, ki so se prišli posloviti od svojega čebelarkega učitelja.

Ob odprtem grobu se je od pokojnega Edija v imenu Čebelarke zveze Slovenije poslovil njen predsednik gospod Lojze Peterle.

Edi Senegačnik v vsem svojem življenju ni bil le odličen učitelj, ki je celotno delovno dobo delal v šolstvu in poučeval mladino, ampak jo je tudi z vso ljubeznijo vzgajal. Ob tem je bil tudi navdušen čebelar. Skoraj do smrti je čebelaril z več kot sto čebeljimi družinami, ki jih je prevajal tudi v zelo oddaljene kraje. Njegove čebele so čebelarji prevažalci desetletja lahko srečevali daleč na jugu v Liki, na vzhodu v Banatu in Podravini ali visoko v Savinjskih Alpah in na zahodu do Soče. Zato je bil prav med njimi izredno cenjen zaradi pridobljenih dolgoletnih izkušenj. Ljubil je življenje, naravo Prijetno je med ljudmi, ki znajo in zmorejo prisluhniti šumenju in vedenju čebel. Pomembno pa je tudi, da znajo o tem prepričati tudi druge. Tak pa je bil Edi. Znal je tako globoko prisluhniti čudovitemu in skrivnostnemu življenju teh izjemnih žuželk kot le malokdo. Vsa svoja opazovanja in znanja je tako lepo in prefinjeno preli v živo in pisano besedo, da ga je vsak rad poslušal ali bral njegove članke.

Svojo veliko ljubezen do čebel je izpričal v številnih strokovnih prispevkih v Slovenskem čebelarju. Koliko topline in veselja do čebelarjevih ljubljencev je bilo v teh prispevkih in koliko iz njih izžarevata želja in hotenje, da bi tudi drugim čebelarjem podelil košček svoje ljubezni do čebel in svojega znanja o čebelah.

Z vso skrbnostjo in natančnostjo je izbral slovenske besede - izraze za posamezne čebelarke predmete ali opravila. Le redkokdaj je bil zadovoljen z besedo, ki jo je izbral. Premišljeval je toliko časa, dokler ni našel prave. Vsa njegova dela se namreč odlikujejo po silni globini in izjemni lepoti našega jezika.

Tudi zato je postal urednik Slovenskega čebelarja. Šest let ga je urejal in s tem tudi sam prispeval k zvišanju strokovne ravni, tako da se glasilo zdaj lahko kosa s podobnimi daleč

zaciji grozila nevarnost propada, je zvesto stal v vrstah tistih redkih posameznikov, ki so ostali zvesti naši čebelarški organiziranosti. Tudi sicer je bil vedno tam, kjer so se naši napredni čebelarji zavzemali za resnico in pravico. Vedno je rad pomagal z govorno ali pisano besedo. Edi je naravnost neizčrpana zakladnica čebelarskega znanja. Bil je izreden predavatelj. Predaval je od Prekmurja do Primorske in od Alp do Kolpe in tudi daleč prek nje. Znal je pritegniti poslušalce. Navdušeno so mu ploskali in se mu zahvaljevali za vse znanje, ki so ga pridobili. Res veliko je storil za naše slovensko čebelarstvo. Toda, kakor je bil skromen vse svoje življenje, tak je tudi odšel od nas. Vse življenje je bil tak. Nikoli ni sili v ospredje in se ni trkal na prsi, kaj vse je storil pomembnega in dobrega za slovenske čebelarje oziroma našo Zvezo. Zdaj ga ni več. Toda niti njegova skromnost ne bo mogla skriti vsega, kar je v vsem svojem življenju dobrega soril tudi za našo čebelarsko organizacijo.

Dočakal je starost 85. let. Svojim nasled-

nikom je zapustil zelo bogato dediščino, na katero je bil res lahko ponosen. Nikdar ne bodo obledeli spomini na tega izjemno zaslužnega moža, zahtevnega glede dela in do popolnosti predanega našim ljubljenskam-čebelam.

Za svoje dosežke na področju čebelarstva je dobil vsa priznanja. Čebelarska zveza Slovenije ga je odlikovala z vsemi tremi odličji Antona Janše. Podelila pa mu je tudi nagrado Petra-Pavla Glavarja.

Smrt sicer konča življenje, ne more pa iz spominov ljudi izbrisati, dela in zaslug nekoga, ki je v svojem življenju dosegel tolikšne uspehe, kot jih je pokojni Edi. V zgodovino slovenskega čebelarstva bo njegovo ime zapisano z velikimi črkami, pri čebelarjih pa bo ostal v spominu kot izjemen človek - čebelar.

Za njim žalujejo ne le njegova družina in drugi sorodniki, ampak tudi Čebelarska zveza Slovenije, saj je z njim izgubila dolgoletnega delavca in sodelavca.

Slava njegovemu spominu.

Pavel ZALETEL

ŠTEFAN SKUBIC

Konec julija, sredi čebelarske sezone, smo se na ljubljanskih Žalah poslovili od našega aktivnega čebelarja Štefana Skubica.

Rodil se je leta 1932 v Javoru nad Sostrim. Že v otroških letih se je seznanil s čebelami in s 15 leti že imel svoje čebele. Čebelaril je z dvajsetimi čebeljimi družinami in jih skrbno vzdrževal oziroma negoval. Čebele so mu do zadnjega dajale potrebno energijo, da je lažje premagoval zahrbtno bolezen.

Člani čebelarskega društva Moste-Polje se ga bomo spominjali kot vztrajnega in poštenega čebelarja.

**Čebelarska družina
Moste-Polje**

JOŽE ŠVAJGER

Ob koncu leta 1997 smo se čebelarji ČD Radlje ob Dravi poslovili od enega izmed mlajših članov našega društva. Ob odprtem grobu mu je nekaj besed v slovo spregovorila Sonja Verdinek.

Čebelaril je s približno 12 AŽ panji, član našega društva pa je bil komaj dve leti, saj je umrl v cvetu mladosti, star komaj 25 let.

Pri čebelah je našel svoj mir.

**Čebelarsko društvo
Radlje ob Dravi**

ANTON TAVČAR

Ob koncu čebelarskega poletja smo se čebelarji ČD Cerkno poslovili od našega člana Antona Tavčarja.

Rodil se je 2. marca 1928 v Podgori pri Gorenji vasi. Čebele so ga spremljale skozi vse življenje, po materini smrti leta 1975 pa se je začela njegova samostojna čebelarska pot. Sklenil jo je oktobra 1998, ko ga je premagala huda bolezen.

S čebelami se je seznanil že v rani mladosti, saj je bilo čebelarstvo pri hiši tradicija. Kljub službi in delu na kmetiji je vedno našel čas za čebele in vzorno je čebelaril z 10 družinami v AŽ panjih. Spominjali se ga bomo kot dobrega in vzornega čebelarja.

**Čebelarsko društvo
Cerkno**

ANTON ŽMAVC

Septembra lani smo se čebelarji ČD Gornji Grad poslovili od dolgoletnega člana Antona Žmavca iz Bočne. Anton se je rodil leta 1911 v Bočni pri Gornjem Gradu. Že v mladih letih se je seznanil s čebelami, saj je bilo v domačem kraju veliko dobrih in naprednih čebelarjev. Leta 1958 je od nekega čebelarja prevažalca, ki je v Bočno vozil čebele na hojevo pašo, kupil šest panjev čebel in kmalu nato razširil svoje čebelarstvo na 15 čebeljih družin, s katerimi je čebelaril vse do svoje smrti.